

Zsoltárok 23:1 - 23:6

Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm.

Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.

Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.

Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.

Máté 8:23 - 8:26

Amikor (Jézus) beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai.

És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. Tanítványai odamentek hozzá, félébresztették, és ezt mondták: "Uram, ments meg minket, elveszünk!"

De ő így szólt hozzájuk: "Mit féltek, ti kicsinyhitűek?" Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett.

Félelem nélkül élni

Az ember vágyaiban sok minden benne van, s talán az első helyek egyikét foglalja el a félelem nélküli életre való vágyakozás. Vágyakozás, mert az ember úgy érzi, hogy ez lehetetlen. Féljük az egészségünket, munkahelyünket, egzisztenciánkat, szeretteinket, a jövőnket, életünket. Még a keresztyén ember is az eljövendő új világba helyezi a félelem teljes kiűzését, mintha ez lehetetlen lenne a mában. Fiatalabb koromban szerettem volna olyan lenni, mint az Utolsó cserkész című film főszereplője: akkor is teljes nyugalomban van, amikor robban körülötte a ház, amikor pisztolyt tartanak a halántékához, amikor lövöldöznek rá. A legéletveszélyesebb helyzetben is teljes nyugalommal beszélt, cselekedett, mintha semmi sem történe körülötte. Ezek a filmek is valahogy az ember nyugalom, vagy inkább a félelem nélküliség iránti vágyát fejezik ki. Az ókori filozófusoknak ugyanez volt a célja: az ataraxia. Különböző világnézeti rendszereket alkottak, amelyek célja az volt, hogy kibillenthetetlen belső egyensúlyba hozzák az embert.

A félelem olyan, mintha egy megkerülhetetlen közeg lenne, amiben élünk. Ezt igyekeznek ma gerjeszteni, s ha megfigyeljük, a világgazdaság erre épül. Félelemből fogyasztunk, nehogy ne olyanok legyünk, mint az elénk festett ideál. A reklámok is félelemre építve próbálnak felesleges dolgok megvételére ösztönözni. A média mindenből félelmet generál, még egy időjárás-előrejelzést is úgy tálnak most már, hogy rossz idő esetén mintha a világ vége jönne el. Minél sűrűbb ez a közeg, annál inkább vágyunk belőle kimenekülni, mert mintha nem kapnánk levegőt.

Kedves Testvérem, te hogy vagy ma itt? Félsz-e valamitől? Betegségtől, műtétől, lelet eredményétől, munkahelyi problémák alakulásától, megélhetési gondoktól, gyásztól? Mondod-e azt valamire, hogy „Jaj, nem tudom, mi lesz velem?” Nem az a szándékom, hogy ha esetleg jó kedvvel jöttél ma ide, akkor feltétlenül elrontsam és eszedbe juttassam a félelmeidet...de attól tartok, hogy azok nélkülem is vannak benned! Földi életünk a félelem kódébe burkolózik, s a halál árnyéka vetődik rá.

E szomorú képet elűzendő, emlékezzünk, hogyan szólt a 23. zsoltár, amely a keresztyén hívek legkedvesebb zsoltára talán. Idilli képeit szinte hitvallás-szerűen szívesen mondjuk. Dávid zsoltára, de sajátunknak érezzük, s ez így helyes, a magunk nevét helyettesíthetjük a zsoltár címfeliratába. Az élet alapvető problémáira kínál gyógyírt: a nélkülözésre, szükség-re,...a félelemre. S ha a sajátunk, mondjuk el egyes szám első személyben, miről is szól ez:

Az Úr az én pásztorom, aki előttem megy, gondoskodik rólam, ezért soha nem szenvedek hiányt semmiben (élelemben, egészségben, boldogságban). Terelget engem, nem kell félnem még a rossz döntéseim következményétől sem, vezet engem a helyes úton. Nem magamért, mintha megérdemelném, hanem az Ő nevéért...mert szeret engem! Bőségben ad nekem nyugalmat (füves legelőkön nyugtat engem), vizek csendes csobogása tükrözi lelkem nyugalmát. A halál árnyékában járva is nem félek semmi bajtól, mert botjával távol tartja tőlem a gonoszt, a halál erőit, ha eltévelyednék, visszahúz a helyes útra. Isten jósága és szeretete, jelenléte kísér, mint a folyamatosan rám ragyogó napfény, egész életemben! Óh, de jó ezt elmondani! De mennyivel jobb lenne megélni!

Isten látja a szívünket, s látja az érzelmeinket, félelmeinket. Hiába mondod, hogy az Úr az én pásztorom, ha belül mást érzel! Pedig „*nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józan ítélőképesség.*” (2Tim 1,7) Melyik jellemző többször rád? Az erő, a szeretet, a józan ítélőképesség? Vagy inkább a félelem? Akkor hát nem vagyunk jó keresztyének, nem vagyunk kedvesek Isten előtt, mert csak színből tudjuk elmondani kedvenc hitvallásunkat, megélni pedig képtelenek vagyunk? Nem így van, s ha ma szeretnél a félelmeiktől megszabadulni, jó helyre jöttél, ma ezt szeretné neked ajándékozni az Úr az Ő nevéért, mert szeret téged!

Kedves testvérek, ezt a zsoltárt Jézus tanítványai is ismerték. Ott, akkor azon a viharos tengeren, amikor a víztömegek remegtek a hajó alatt, a szárazföld elveszett a látómezőről, a sötétség, a hajótesten átcsapó tengervíz robaja uralkodott, akkor egy valami még erősebb volt: a tanítványok szívében a félelem, s nem igazán volt kedvük a 23. zsoltárt elmondani. Sokszor vagyunk úgy, hogy nagyobb a félelmünk, mint maga a vihar, vagy éppen a félelmünk idézi elő a vihart, mint egy önbeteljesítő prófécia. Úgy vagyunk, mint Jób, aki azt mondta: „*amitől leginkább rettegetem, az jött rám, amitől remegtem, az ért utol engem.*” (Jób 3,25)

Dávid is ilyen ember volt, mint az akkori és a mostani tanítványok: voltak félelmei, s a jó pásztorról író zsoltáros tudott ilyeneket is írni, ha a helyzet úgy hozta: „*Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim. Lelkem is csupa reszketés. S te, Uram, meddig késelek? Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy! Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban?*” (Zsolt 6,2-6) A tanítványok abban a hajóban biztos, hogy ezekkel a sorokkal tudtak inkább azonosulni. Talán te is így vagy itt ma. Te is ezzel a kétségbeeséssel a szívedben vagy itt, de ha nem, akkor is biztos, hogy nemcsak volt, hanem lesz az életedben olyan helyzet, amikor ez lesz a lelkedben!

Hallgasd csak, mit mond Jézus a tanítványoknak: „*Mit féltek, kicsinyhitűek?*” Az a szó, amely itt áll, az nem is félelmet jelent igazából, hanem csüggedést, bátortalanságot, gyávaságot, tehát olyan félelmet, amire nincs ok! Ne botránkozzatok meg ezen, hogy gyávának nevezi az Úr a tanítványokat, s minket is, ha hasonlóan félelmetes helyzetben vagyunk. Nem ledorongoló módon teszi ezt, hiszen utána le is csillapítja a tengert, hanem egy másik lehetőséget kínál nekünk. Az Ő útját, s megmutatja, miért is nincs okunk félni. Mindannyian félünk – aki azt mondja, hogy nem, az nem mond igazat – de olyan ez, mint egy harc: a félelem győz le minket, vagy mi a félelmet. Az Úr a győzelem útjára akar vezetni.

Arra az útra vezet, melyen járva képesek lehetünk a legnagyobb vihar közepette is nyugodtan aludni, a kétségbeesítő helyzetekben is nyugodtak maradni, műtétre várva nem aggódni, hogy fölkelek-e vajon, orvosi eredményre várva nem a legrosszabbra számítani, nem a szeretteim elvesztésétől aggódni, vagy a saját halálom fölötti félelemtől reszketni. Ez nem a kicsinyhitűség útja, hanem az igazság ösvénye, amelyen vezetni akar az Úr, a jó pásztor, aki életét adta a juhokért. Egyenként és együtt is. Milyen érdekes, hogy a Biblia eredeti nyelvében a juh és a nyáj ugyanaz a szó, mintha azt fejezné ki: együtt is és egyenként is fontosak vagyok nekem! Én vagyok a ti őriző pásztorotok. Nincs félnivalója a gyülekezetnek és annak tagjainak egyenként sem!

A Jó Pásztor nem pásztorbottal óv meg bennünket. Életét adta értünk. Vannak olyan testőrök, akiknek az a dolguk, hogy egy rendezvényen bent lévőket életük árán is úgy őrizzenek meg, hogy bent észre se vegyék, ha kívül háborúság van. Híradóban látni, amikor a gazdasági nagyhatalmak vezetői összegyűlnek tanácskozni, akkor biztos, hogy akörül az épület

körül, ahol összegyűlnek, tüntetések lesznek, autók fognak kigyulladni, szemetesek fognak fölborulni és lángra kapni, kövek fognak repülni. De a testőrök életük árán is biztosítják a bent lévők nyugalmát olyannyira, hogy semmit sem tudnak a bent lévők a kinti veszélyről és háborúról. Mert ezeknek a testőröknek fizetnek ezért. Az Úr Jézus életét adta a Golgota keresztién, hogy a sötétség erőit, a halált, amely félelemre ad okot, távol tartsa tőled és legyőzze. Neki nemhogy nem fizetett érte senki, hanem megvetésben és elutasításban van azóta is része, még azok részéről is, akikért életét adta! Céltáblává tette magát a Sátán erőivel szemben, hogy a te utadon ne lehessen félelemre ok, ne legyen erő, mely elragad, ne legyen halál, mely végérvényesen legyőzhet téged, vagy szeretteidet. Azok az erők, amelyektől te most félsz, az mind Őreá nehezült a kereszten. Ő a Getsemánétól kezdve átélte összes félelmedet és fájdalmadat, amit neked már nem kell. Hidd el: Ő azért élt át fájdalmakat, hogy neked ne kelljen, azért gyötrődött, hogy neked ne kelljen! Ha ezt elhiszed, akkor már nem leszel gyáva, mert megérted, hogy nincs mitől félned. Gyávaság valóban az, ha tudod, hogy Jézus legyőzte a halált, te mégsem látsz túl a halálon. Gyávaság, ha kezedben van az eszköz valamire, hogy megtedd, az eredményt is elkönnyelheted előre, te mégis félsz megtenni...pedig az Úr ilyen bizonyosságot adott nekünk!

Mondhatod: de hogyan éljem ezt meg a jelen problémái között, amelyek árnyékában eltörpülni látszik Krisztus keresztié, s mindez csak üres hitvallássá válik? Testvérem: láss túl a viharon, amely után az Úr Jézus szavára a tenger lecsendesedett! Láss túl a Golgotán, amely után harmadnapra az angyalok szava hirdette a feltámadást. Ez a feltámadás, ennek valósága teheti csak félelem-mentessé életedet. Nem tudok Isten ígéje alapján mást mondani, s ha ezt nem hiszed, marad a félelem, a gyávaság, az aggodalom, a halál. Hidd azt, hogy Krisztus halálával legyőzte azokat az erőket, amelyek most félelmeket keltő helyzetekben mutatkoznak meg az életedben, s hidd, hogy feltámadása a te halál fölötti győzelmedet is jelenti!

Jézus, a te pásztorod itt van vigasztaló Szentlelke által, kér téged, hogy nézz magadba. Mitől félsz? Tedd az Ő kezébe, engedd el, érezd a vezetését, az erejét, amellyel átsegít minden bajon, vezet az Ő bölcsessége által a helyes úton. Halld meg szavát, amellyel a te viharaidat csendesíti éppen, s elúzi a halál árnyékát felőled...hogy az Ő házában lakhass egész életedben, örök életedben!

Ámen.